MARTINE HAUGEN
ER DEN NYE STORE COUNTRYSTEMMEN

Tekst: Tom Skjeklesæther | Foto: Terje Johansen

For noen år siden sto Norsk Americana Forum bak en avstemning over de femten beste/viktigste norske americana-platene som kom ut før årtusenskiftet. Tida er nå moden for å avgjøre hvilke plater som har hatt slik betydning for de neste 25 årene, altså fra 2000 til 2025.

Hva så med fremtida? Hvilke plater kommer til å gjøre seg gjeldende når man i 2050 (!) skal rangere de beste fra og med 2026?

Her er et bankers tips: Solodebuten til Martine Haugen, *Hardships and Hope*. Elleve sanger pakket inn i et platecover som understreker at country, americana, nordicana også har røtter i norsk folkemusikk, norsk kultur. Rosemaling kan være like dekorativt som the Yellow Rose of Texas.

Det er nesten så du kan stille klokka etter historien. Å høre norske americana og country-artister fortelle at de først ble eksponert for country-musikk i baksetet på bilen til foreldrene sine.

Martine Haugen (26), oppvokst på Dombås (pop. 1200 i Dombås city, 2500 i kommunen) er intet unntak. Hun hørte Hellbillies og Dwight Yoakam på veien sammen med musikkinteresserte foreldre.

Men for Martines del fikk musikklyttingen vesentlig større konsekvenser enn hva som er vanlig. Allerede i 6. klasse var Martine vokalist og gitarist i et bluesband.

– Jeg spilte en billig Fender Stratocaster-kopi, ler Martine, da Blues News/ Norsk Americana Forum setter seg ned for en prat på en av Oslos musikk-barer, Palace Grill.

Praten finner sted et par timer før Martine skal være med på å feire 40-årsjubileumet til en annen musikk-bar på Oslo vestkant, legendariske Cruise Cafe på Aker Brygga.

Denne kvelden er Martine sammen med andre artister med tilknytning til Norsk Americana Forum på plass for å gi smakebiter fra høstens hyllestkonsert til evig-aktuelle Gram Parsons, som ville ha fylt 80 år i høst. Uten Gram Parsons, ingen Emmylou Harris.

– Emmylou Harris er mitt store forbilde, forteller Martine, – jeg så Emmylou spille på Breim for 4-5 år siden. Jeg var vel rundt tretten år da jeg oppdaget Emmylou. På Breim turte jeg ikke å spørre Emmylou om autografen, på tross av at hun passerte like i nærheten.

Underveis hadde Martine beveget seg fra Stevie Ray Vaughan via en Ibanez kassegitar og Unni Wilhelmsen til å ha rollen som June Carter i Johnny Cash tribute-bandet Get Rhythm.

Hun anslår at hun sang med Get Rhythm, blant annet på countryfestivaler, fram mot 2000, da pandemien uansett satte en stopper for konsertene. I 2018 begynte hun på universitetet i Innlandet, på Hamar.

– Der møtte jeg en steelgitarist fra Stjørdal som heter Per Tore Gresseth. Vi dannet bandet Gone North sammen med fire andre studenter.

Gone North slapp sin debut-EP i 2022 og sitt første fulle album i fjor, *Another Place in the Sun*.

Sekstetten fra Innlandet har de siste årene markert seg med spenstige konserter i Norsk Americana Forums regi under Fjording i Halden og i Oslo.

Samtidig har sangeren/låtskriveren, og kulturskole-rektoren (!), samarbeidet med kolleger som Kenneth Norum og amerikanske Jessie Tomlinson. Martine synger den oppsiktsvekkende duetten «Cowgirl» på Tomlinsons solo debutalbum, *Shit/ Shinola*.

Tomlinson har bakgrunn også fra hardcore honky-tonk band som krysset rundt på den amerikanske prærien. Derfor har det vært den mest selvfølgelige sak i verden at Martine & Jesse har sunget duetter fra den store country-historien, type Conway Twitty & Loretta Lynn.

Men det er Norges ledende countryband, Country Heroes, som har vært med Martine i Farm Studio på Høland for å sørge for at *Hardships and Hope* høres ut som en lærebok i ordentlig country. Der pedal steelgitar, Fender Telecaster og fele får den plassen i lydbildet som dette påkrever. Produsent Thomas Nessheim har, sammen med studioeier Magne Hellesjø og Martine, en gang for alle slått fast at det bortkastet energi (og dollar) å reise til Nashville for å skape troverdig countrysound. Dette kunne rett og slett ikke vært gjort bedre i i hverken RCA studio A eller B.

Fra da Tore Blestruds pedal steel finner tonen på åpningen av Lee Claytons «Border Affair», og et picture perfect komp faller på plass; Bjørn Haglund på trommer, Ivar Brynildsen på kontrabass og David Vidarson Gullien på velvalgte Telecaster-licks, er lista lagt skyhøyt.

Albumet inneholder ni sanger skrevet av Martine og to covers som på ingen måte er trukket tilfeldig opp av hatten.

«Border Affair» er tittelkuttet på det andre albumet til den mystiske outlaw country sanger/ låtskriveren Lee Clayton fra 1978 og «Try me one more time» ble skrevet av The Texas Troubadour Ernest Tubb for åtti år siden, helt tilbake i 1946. Underveis har den blitt tolket av Arlo Guthrie på hans andre album, *Arlo*, i 1968.

Men det som skiller *Hardships and Hope* fra svært mange av sine musikalske slektninger spilt inn i Nashville, er at Martine Haugen altså har skrevet majoriteten av sangene selv. Det skjer så godt som aldri på Music Row.

I teksthefte skriver Martine følgende: «*Hardships and Hope* handler om kjærlighet. Om knuste hjerter, falske forhåpninger, lange og ensomme netter og frykten for å bevege seg ut i det ukjente. Men det handler også om å holde fast i troen på at kjærlighet, tross alt, er en av livets største kompanjonger.» Videre: «*Hardships and Hope* er en samling hardt ervervede erfaringer (for det meste) smertefulle, en leksjon eller to lært under kjærlighetens lange og kronglete vei, og en sund dose selvmedlidenhet.»

Som Hank Williams ville ha sagt: Det er derfor de fant opp countrymusikken.

